

VIOLETA TOMIČ
O SVOJEM
NAJBOLJŠEM
PRIJATELJU

Z Budo je vse drugače

Tekst: ŠPELA ZUPAN

Igralka verjame, da so si psi in njihovi skrbniki podobni.

Violeta Tomič in njen Buda sta pred dobrima dvema letoma postala nerazdružljiva prijatelja.

Igralko Violeto Tomič, ki je na odrskih deskah lani navdušila kot igralka in producentka recesijske tragikomedije Kuhna, poznamo tudi po vlogi v komični TV-nanizanki Kursadžije. Mnogi pa se je verjetno spominjate kot stroge TV-voditeljice kviza Najšibkejši član. Vendar umetnica in igralka, ki jo bomo novembra lahko gledali v predstavi Sapramiška 2 - Sapramišja sreča, še zdaleč ni stroga, kot je morda videti navzven. Svoje mehko srce razdaja hčeri Petri, rada pa priskoči na pomoč tudi brezdomnim ljudem in živalim. Tako je pred dvema letoma iz zavetišča posvojila danes približno pet let starega psa mešanca po imenu Buda, ki ji je popolnoma spremenil življenje.

Ljubezen na prvi pogled

Violeta Tomič si ni nikoli predstavljala, da bo v njeno življenje in stanovanje kdaj stopil pes. Do življenja v stanovanju s psom je imela sprva celo odpor, priznava. Potem pa je nekega dne, ko je gostovala v hotelski sobi v Trstu, kjer je delala predstavo, prvič v življenju, še sama ne ve, zakaj, kliknila na spletno stran zavetišča. Takoj se je zaljubila v Budo, velikega kosmatega psa mešanca z otožnimi očmi, ki ga je bilo treba nujno oddati. »Ob pogledu nanj sem takoj začutila mešanico milosti in sočutja in oblike so me solze,« se spominja in pove, da je bila to ljubezen na prvi pogled.

Že naslednji dan se je napotila ponj v zavetišče, kjer pa so ji posvojitev odsvetovali, češ da naj bi bil pes zelo težaven in povrhu vsega še alergik. »Buda je moj pes,« je bila odločna Violeta in se ni zmenila za zahteve zavetišča, da bi morala imeti poleg bogatih izkušenj s psi tudi veliko časa in še hišo z vrtom.

Po dolgem prepričevanju se je napotila proti pesjaku in tam jo je ob pogledu na Budo zopet prevzela takšna milost, da je začela na ves glas hlipati.

Buda Violeti sprva ni preveč za-

Treningi
zgodaj zjutraj ...

www.lady.si

upal, kljub temu pa se je, ko mu je povedala, da ga bo odpeljala domov, dvignil na zadnji taci in ji dobesedno skočil v objem, ki ga igralka z mehkim srcem ne bo nikoli pozabila. »Bilo je, kot da bi končno našla dolgo izgubljeno in pogrešano dušo,« se spominja prvih trenutkov s svojim najboljšim prijateljem.

Ljubezen premaga vse ovire

Buda je na sprehodih vlekel, da ga je komaj dohajala, zaganjal se je v avtomobile, kolesarje in vse, kar se je premikalo, doma pa je lajal na televizijo in radio. Čeprav ni bilo lahko, kot danes pravi njegova ponosna skrbnica, pa ji ni bilo nikoli niti za trenutek žal, da je to hvaležno pasje bitje rešila pred zanesljivo usmrtnjavo.

»Vse težave z Budo so se hitro umirile, takoj ko je začutil, da je ljubljen in varen,« nam zaupa. Da ni težaven in nemogoč pes, kot so bili sprva prepričani v zavetišču, pa sta skupaj z Violeto dokazala že po štirinajstodnevni poskusni dobi, ko sta v zavetišču naredila predstavitev poslušnosti. Osebe ni moglo verjeti svojim očem in strinjali so se, da je Buda zdaj čisto drug pes. »Po mojem je čakal name in se delal nepriklagenega,« dodaja Violeta.

Seveda se je moral njen štirinožni prijatelj naučiti še nekaj osnovne poslušnosti, ki jo je pridobil na tečaju za zavetiške pse. »To nama povsem zadostuje,« zatrjuje umetnica, ki verjame, da so si psi in njihovi skrbniki podobni. »Buda je kot jaz. Oba

sva na prvi pogled videti huda in nevarna, v resnici pa sva neskončno mehka in prijazna.«

Spremljevalec, terapevt in učitelj

Njuno prijateljstvo zdaj traja že več kot dve leti, Buda pa se je v tem času izkazal kot zvest spremljevalec, saj igralko spremlja povsod, tudi na vajah v gledališču in na počitnicah. Celoz Violetino muco Kepo, ki jo je igralka našla v Rogaški Slatini, se nekako razumeta. »Močno sem se bala, kako bo to šlo, ampak neka-ko vozita, čeprav ne govorita ravno istega jezika,« je zadovoljna njuna skrbnica.

Violeta se zaveda, da je treba živalim postaviti jasne meje, zato svojemu kosmatincu vedno potrpežljivo pove, kaj želi od njega, in on jo povsem razume. »Budi še na misel ne pride, da bi šel na kavč ali v spalnico, da bi si sam postregel s hrano z mize ... pa je neskončno ljubljen in vedno lačen pes. Dokler jaz nosim brikete k hiši, bo pač po moje!«

Ta navdihujoča zgodba o prijateljstvu med človekom in psom pa ima več kot le srečen konec, saj je Buda popolnoma spremenil Violetin pogled na svet in nase. »Nikoli si nisem mislila, da lahko obstaja takšna vez med človekom in psom,« je navdušena Violeta. Prepričana je, da je Buda njen terapevt in učitelj, saj se od njega vsak dan česa nauči. »Živali nas lahko tolažijo in zdravijo, pripadajo nam tako, kot nam ne more noben človek! Vendar ostajajo na stopnji nebojlenega otročka,

Budovega objema, preden ga je odpeljala iz zavetišča, Violeta ne bo nikoli pozabila.

zato smo jim za to, kar nam dajejo, dolžni vračati z občutkom varnosti in sprejemanja. Ker zrcalijo naša čustva in jih v veliki meri povzemajo, je njihov neprilagojeni ali agresivni odziv navadno odsev naših težav, ki se jih zavedamo ali pa ne. Ko se to naučimo opazovati, bomo skozi svojo žival v nenehnem stiku s seboj.«

Violeta pravi, da svoje življenje deli na obdobje pred Budo in obdobje z Budo, obdobja po njem pa si ne more in ne sme predstavljati. »Še vedno in vsak dan bolj sem zaljubljen vanj, ne morem si pomagati!«

Lani sta se skupaj odpravila na počitnice na jadrnico, kjer se je Buda sprva zelo bal vode.